

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
DRUHÁ SEKCE

VĚC NEMETH proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 35888/02)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

20. září 2005

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy.
Může být předmětem formálních úprav.
Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.*

Ve věci Nemeth proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení:

pánové J.-P. COSTA, *předseda*, I. CABRAL BARRETO, K. JUNGWIERT, V.

BUTKEVYCH, M. UGREKHELIDZE, paní A. MULARONI, E. FURA-SANDSTRÖM,
soudci, a paní S. DOLLÉ, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 30. srpna 2005,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 35888/02) směřující proti České republice, kterou dne 24. září 2002 podal Soudu český občan pan Věslav Nemeth („stěžovatel“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatele zastupuje pan K. Klíma, advokát působící v Praze. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. A. Schorm z Ministerstva spravedlnosti.

3. Soud dne 18. října 2004 rozhodl stížnost oznámit vládě a na základě článku 29 odst. 3 Úmluvy projednat přijatelnost a odůvodněnost stížnosti současně.

SKUTKOVÝ STAV**SKUTKOVÉ OKOLNOSTI PŘÍPADU**

4. Stěžovatel se narodil v roce 1956, bydliště má v Praze. Je povoláním advokát.

5. Dne 6. března 2001 obdržel stěžovatel sdělení obvinění ze dne 1. března 2001 z organizování trestného činu zneužívání informací v obchodním styku. Následujícího dne byl vyslechnut policií.

6. Dne 10. dubna 2001 (vláda uvádí datum 18. dubna 2001) Česká advokátní komora pozastavila výkon činnosti stěžovatele do skončení trestního řízení, které proti němu bylo vedeno.

7. Vrchní státní zastupitelství v Olomouci dne 24. srpna 2001 podalo proti stěžovateli a jedenácti dalším osobám obžalobu. Stěžovatel byl obžalován z trestného činu zneužívání informací v obchodním styku. Jeho trestné jednání mělo spočívat v napomáhání společnosti se sídlem ve Spojeném království v získání peněžního prospěchu na úkor české banky.

8. Ve dnech 21. září 2001 a 17. června 2002 byly k řízení stěžovatele připojeny další dvě souvisejícími trestní věci, které se týkaly pěti osob.

9. Ve dnech 15. a 23. ledna 2002 podal stěžovatel Krajskému soudu v Ostravě návrh na zastavení trestního stíhání. Ve dnech 30. ledna, 6. a 15. února, 18. března a 2. dubna 2002 zaslal krajskému soudu výhrady a námítky proti své obžalobě a navrhl zastavení trestního stíhání.

10. Předseda senátu, který se zabýval stěžovatelovým případem, dne 27. března 2002 požádal předsedu soudu o prodloužení tříměsíční zákonné lhůty stanovené k nařízení věci, a

to až do 30. září 2002. Přitom uvedl, že daný případ je obzvláště složitý. Téhož dne k tomu předseda soudu svolil.

11. Dne 10. dubna 2002 podal stěžovatel vyjádření k obžalobě a požádal předsedu senátu o vyřízení návrhů a výhrad, které dosud předložil.

12. Dne 30. května 2002 podal stěžovatel k Ústavnímu soudu ústavní stížnost, v níž poukazoval zejména na průtahy v trestním řízení a na nečinnost krajského soudu. Dne 1. srpna 2002 byla jeho ústavní stížnost odmítnuta pro nevyčerpání procesních prostředků s odůvodněním, že stěžovatel své argumenty nejprve nepředložil předsedovi krajského soudu.

13. Stěžovatel dne 19. srpna 2002 podal opět stížnost na průtahy v řízení a na nečinnost krajského soudu. Jeho stížnost však byla dne 30. srpna 2002 zamítnuta jako neopodstatněná. Dne 6. září 2002 zaslal stěžovatel Ministerstvu spravedlnosti návrh na podrobné přezkoumání postupu krajského soudu v případě jeho stížnosti. Ministerstvo jej však dne 10. října 2002 zamítlo.

14. Mezitím ve dnech 16. a 17. července 2002 krajský soud předvolal stěžovatele na hlavní líčení nařízené od 9. září do 4. října 2002. Od 9. září do 1. října 2002 soud vyslechl obžalované. Hlavní líčení bylo z důvodu nemoci jednoho ze spoluobžalovaných a za účelem předvolání dalších svědků odročeno na 11. listopadu 2002 a pokračovalo až do 29. listopadu 2002.

15. Dne 19. listopadu 2002 podal stěžovatel k Ústavnímu soudu další ústavní stížnost, v níž poukazoval na průtahy v řízení. Ústavní soud dne 7. ledna 2003 jeho stížnost odmítl jako neopodstatněnou.

16. Dne 23. listopadu 2002 podal stěžovatel návrh na vyloučení soudců senátu krajského soudu z projednávání věci pro jejich údajnou podjatost. Stěžovatel zejména tvrdil, že po hlavním líčení konaném dne 19. listopadu 2002 se na hodinu uzavřeli v jednací síni se státním zástupcem.

17. Krajský soud dne 29. listopadu 2002 bez ústního jednání tento návrh zamítl mimo jiné s odůvodněním, že „orgán činný v trestním řízení samozřejmě nelze vyloučit z projednávání věci pouze z toho důvodu, že jedná a rozhoduje způsobem, s nímž obžalovaný nesouhlasí,“ a že „skutečnost, že obžaloba je vypracována zjevně nekvalitně a nedostatečně odůvodněna, nemůže být důvodem pro vrácení věci státnímu zástupci k došetření. Je-li státní zástupce nečinný a nepředloží žádný důkaz, musí tak soud učinit za něj“.

18. Na základě odvolání stěžovatele ze dne 12. prosince 2002 Vrchní soud v Olomouci toto rozhodnutí dne 16. ledna 2003 potvrdil.

19. Další hlavní líčení se konalo v termínu od 27. ledna do 21. února 2003, kdy probíhaly výslechy svědků a byly čteny listinné důkazy. Hlavní líčení dále pokračovalo od 7. dubna do 2. května 2003, od 16. do 27. června a od 8. září do 3. října 2003. Hlavní líčení, které bylo zahájeno dne 16. června 2003, bylo již dne 18. června 2003 odročeno v důsledku onemocnění jednoho ze spoluobžalovaných a s ohledem na omluvu některých svědků. Dne 15. září 2003 bylo hlavní líčení odročeno z důvodu omluvy spoluobžalovaných, svědků a znalce.

20. Dne 12. února 2003 podal stěžovatel třetí ústavní stížnost, v níž uvedl, že při nařizování termínů konání hlavních líčení obecné soudy porušily jeho práva na obhajobu zaručená Listinou základních práv a svobod a článkem 6 Úmluvy. Ústavnímu soudu navrhl provedení přezkumu ústavnosti § 31 odst. 1 trestního řádu, podle nějž o vyloučení rozhodne orgán, kterého se uvedené důvody týkají.

21. Ústavní soud tuto stížnost dne 9. října 2003 odmítl jako zjevně neopodstatněnou.

22. Soud nařídil hlavní líčení na 12. ledna až 13. února 2004. Podle vlády bylo toto hlavní líčení dne 16. ledna 2004 odročeno z důvodu nemoci stěžovatele. Stěžovatel tvrdí, že dne 12. ledna 2004 byla jeho věc vyloučena k samostatnému projednání, a řízení s jeho spoluobžalovanými tedy mohlo pokračovat.

23. V odpověď na faxovou zprávu předsedy senátu, kterou stěžovatel obdržel dne 13. ledna 2004 a v níž byl vyzván k předložení dokladu o tom, že se nemůže zúčastnit hlavních líčení, přičemž dle názoru předsedy senátu lékařské potvrzení o pracovní neschopnosti dokládá toliko pracovní neschopnost a nikoli neschopnost zúčastnit se hlavního líčení před soudem, právní zástupce stěžovatele předsedovi senátu dne 14. ledna 2004 oznámil, že jeho klient může svou neúčast na hlavních líčeních doložit pouze lékařským potvrzením, ale že souhlasí s tím, aby se předseda senátu dotázal na doplňující informace o jeho zdravotním stavu u zdravotnického zařízení.

24. Stěžovatel uvádí, že ve dnech 2. a 14. dubna 2004 předložil dva znalecké posudky k restrukturalizaci majetku české banky vypracované akreditovaným znaleckým ústavem. Dle jeho tvrzení soud v tomto ohledu nevydal žádné rozhodnutí a nevznel žádné dotazy na autory uvedených znaleckých posudků.

25. Dne 8. dubna 2004 soud ustanovil znalce z oboru lékařství k vypracování posudku o možnostech stěžovatele zúčastnit se hlavních líčení.

26. Hlavní líčení pokračovalo od 5. do 30. dubna 2004. Ve dnech 8. až 10. dubna 2004 byl stěžovatel v důsledku svého zhroucení hospitalizován.

27. Dne 19. dubna 2004 předložil znalec z oboru lékařství svůj posudek, v němž dospěl mimo jiné k závěru, že stěžovatel není schopen zúčastnit se hlavních líčení před krajským soudem způsobem stanoveným předsedou senátu, že tak či onak není schopen se k soudu dopravit a že jeho přítomnost na hlavních líčeních a jeho přemísťování k soudu by mohly vést ke zhoršení jeho zdravotního stavu.

28. Dne 27. dubna 2004 zaslal právní zástupce stěžovatele předsedovi senátu faxovou zprávu obsahující lékařský posudek dokládající hospitalizaci stěžovatele a chirurgický zákrok mezi 22. a 24. dubnem 2004 a jeho neschopnost hájit se osobně před soudem. Na hlavní líčení konané dne 26. dubna 2004 se nedostavil ani stěžovatel, ani jeho právní zástupce. Předseda senátu dne 28. dubna 2004 hlavní líčení odročil za účelem obstarání posudků a provedení dalších důkazů.

29. Podle vlády byla hlavní líčení odročována z důvodu nemoci stěžovatele a útěku jednoho z obžalovaných. S poukazem na rozhodnutí krajského soudu ze dne 28. dubna 2004 stěžovatel tvrdí, že hlavní líčení byla odročována „za účelem obstarání posudků a provedení dalších důkazů“.

30. Dne 11. června 2004 podal stěžovatel krajskému soudu návrh na vrácení věci státnímu zástupci k došetření.

31. Z lékařského potvrzení ze dne 31. ledna 2005 vyplývá, že se stěžovatel od 12. ledna do 16. května 2004 nacházel v pracovní neschopnosti.

32. Vláda poznamenává, že po posouzení jednotlivých důkazů začal mít krajský soud pochybnosti o kvalitě předložených znaleckých posudků. Proto se obrátil na znalecký ústav se žádostí o vypracování nového posudku ve smyslu § 110 odst. 1 trestního řádu.* Dne 6. ledna 2005 pověřil předseda senátu tímto úkolem znalecký ústav A-Consult, s. r. o. v Praze a vyzval

* Ve výjimečných, zvláště obtížných případech, vyžadujících zvláštního vědeckého posouzení, může vyšetřovatel nebo státní zástupce a v řízení před soudem předseda senátu rozhodnout o přibrání státního orgánu nebo státního ústavu k podání posudku nebo přezkoumání posudku podaného znalcem.

jej k předložení posudku do 15. července 2005. Podle stěžovatele není A-Consult, s. r. o. ústavem nebo státním orgánem, o němž hovoří § 110 odst. 1 trestního řádu.

33. Právní zástupce stěžovatele sdělil dne 16. července 2004 předsedovi senátu, že jeho klient byl od poloviny května 2004 schopen účasti na hlavních líčeních.

34. Dne 4. ledna 2005 rozhodl krajský soud o opětovném spojení trestní věci stěžovatele s řízením dalších šestnácti obžalovaných. Dne 14. února 2005 požádal stěžovatel soud o doplnění dotazů položených znaleckému ústavu dne 6. ledna 2005.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY Z HLEDISKA DÉLKY ŘÍZENÍ

35. Stěžovatel tvrdí, že délka řízení je v rozporu se zásadou „přiměřené lhůty“ ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne (...) o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.“

36. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí.

37. Relevantní období začalo dne 6. března 2001 a doposud neskončilo. Trvá tedy již čtyři roky a čtyři měsíce pro jeden stupeň soudní soustavy.

A. K přijatelnosti

38. Soud konstatuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný jiný důvod, pro který by měla být prohlášena za nepřijatelnou.

B. K odůvodněnosti

39. Vláda tvrdí, že projednáváná věc je značně složitá z důvodu velkého počtu obžalovaných a trestných činů, které jim jsou kladeny za vinu, a rovněž značného rozsahu trestních spisů, které krajský soud měl a má posoudit. Stěžovatel byl sice obžalován dne 24. srpna 2001, jeho trestní spis však byl zkompleťován teprve dne 17. června 2002 poté, co byla k jeho řízení připojena jiná trestní věc.

40. Podle vlády stěžovatel přispěl k délce řízení. Vláda podotýká, že jeho věc musela být dne 12. ledna 2004 vyloučena k samostatnému projednání. Stěžovatel se dále neúčastnil některých hlavních líčení s poukazem na svůj zdravotní stav. Vláda dále uvádí, že někteří obžalovaní a svědci se k soudu nedostavovali, a že je tedy bylo nutné opětovně předvolávat.

41. Pokud se jedná o postup vnitrostátních orgánů, vláda uvádí, že ani vyšetřovacím orgánům, ani krajskému soudu nebo Ústavnímu soudu nelze vytýkat žádný průtah. Dle jejího názoru nelze dobu uplynulou mezi podáním obžaloby a nařízením hlavního líčení považovat za nepřiměřenou, neboť je odůvodněna složitostí věci.

42. Vláda připouští, že trestní stíhání a podání obžaloby nevyhnutelně komplikují život jak advokátovi, tak jiným osobám. Podotýká nicméně, že stěžovatel nebyl v řízení ve vztahu k ostatním obžalovaným ani zvýhodněn, ani znevýhodněn. V květnu roku 2003 bylo krom toho zahájeno další trestní řízení proti stěžovateli pro pokus o trestný čin podvodu.

Vláda se tedy domnívá, že Česká advokátní komora mohla pozastavit výkon činnosti stěžovatele v souvislosti s novým trestním stíháním.

43. Stěžovatel s vyjádřením vlády nesouhlasí, přičemž se ohrazuje i proti některým skutkovým tvrzením. Stěžovatel tvrdí, že nemůže nést odpovědnost za to, že jej postihla vážná nemoc a že tento stav pokračoval od 12. ledna do 16. května 2004. Během tohoto období stěžovatel podstoupil mnoho lékařských kontrol a dne 22. dubna 2004 i chirurgický zákrok. Stěžovatel zdůrazňuje, že krajský soud byl o jeho zdravotním stavu průběžně informován prostřednictvím jeho právního zástupce. Předseda senátu byl mimochodem ve styku s lékaři, kteří stěžovatele ošetřovali. Že se jednalo o vážnou nemoc, potvrzuje lékařský posudek ze dne 19. dubna 2004, jehož vypracování nařídil krajský soud.

44. Stěžovatel namítá, že celé trestní řízení trpělo průtahy a že na rozdíl od toho, co tvrdí vláda, krajský soud nepostupuje s maximální rychlostí. Argument vlády, že Česká advokátní komora mohla pozastavit výkon jeho činnosti v souvislosti s jiným trestním řízením, je dle jeho mínění čistě spekulativní, a tedy nesprávný.

45. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení se posuzuje podle okolností daného případu a s ohledem na kritéria vyvozená z jeho vlastní judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a postup příslušných orgánů (viz z mnoha dalších *Pélissier a Sassi proti Francii* [velký senát], č. 25444/94, § 67, ESLP 1999-II)

46. Soud se již mnohokrát zabýval případy, které nastolovaly obdobné otázky jako v projednávané věci, a dospěl při nich k závěru, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy (viz výše uvedený rozsudek *Pélissier a Sassi*).

47. Na základě posouzení všech předložených údajů Soud dospěl k názoru, že vláda nepoukázala na žádnou skutečnost či argument, které by mohly v projednávané věci vést k odlišnému závěru. Soud připouští, že daná věc byla značně složitá zejména s ohledem na počet obžalovaných a rozsah jejich obvinění. Soud však nemůže než konstatovat, že délka řízení pramení především z postupu příslušných soudů. Soud v této souvislosti zejména uvádí, že první hlavní líčení byla nařízena téměř deset měsíců poté, co byl stěžovatel obžalován. V mezidobí byly sice k jeho řízení připojeny dvě další trestní věci (viz výše § 8), tato skutečnost však tuto prodlevu přesvědčivě neobjasňuje.

48. Soud poznamenává, že krajský soud v období od 9. září 2002 do 28. dubna 2004 nařídil a konal osm sérií hlavních líčení (viz výše § 14, 19, 22 a 26). Soud nicméně podotýká, že od posledně uvedeného data až do 4. ledna 2005 nebyl učiněn žádný procesní úkon. Soud má ostatně pochybnosti o tom, že rozhodnutí krajského soudu ze dne 12. ledna 2004 o vyloučení stěžovatelovy věci k samostatnému projednání (viz výše § 22 a 34) a rozhodnutí téhož soudu ze dne 4. ledna 2005 o spojení jeho věci se společným řízením jsou v souladu se zásadou řádného chodu soudnictví, čímž však Soud nijak nehodlá zasahovat do rozhodování vnitrostátních orgánů ve věci samé. Soud konečně uvádí, že znalecký ústav může svůj posudek předložit do 31. července 2005, a že tedy trestní řízení může zjevně pokračovat teprve po tomto datu.

49. Ve světle své judikatury v dané oblasti a s ohledem na výše uvedené úvahy se Soud domnívá, že v projednávané věci je délka předmětného řízení nepřiměřená a nesplňuje požadavek na „přiměřenou lhůtu“.

K porušení článku 6 odst. 1 tedy došlo.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 A 3 ÚMLUVY

50. S poukazem na článek 6 odst. 1 a 3 Úmluvy, který zaručuje právo na spravedlivý proces, stěžovatel dále namítá, že postup vnitrostátních orgánů činných v trestním řízení byl formalistický a byrokratický, čímž byla omezena účinnost právních prostředků, které měl k dispozici. Stěžovatel také tvrdí, že zamítnutím jeho návrhu na vyloučení soudců krajského soudu z projednávání věci došlo k porušení jeho práv na obhajobu před vnitrostátními soudy.

51. Soud připomíná, že spravedlivost procesu se posuzuje s ohledem na celkový průběh řízení a nikoli podle oddělené skutečnosti (viz například rozsudek *Miailhe proti Francii* (č. 2) ze dne 2. září 1996, *Sbírka* 1996-IV, s. 1338, § 43, a rozsudek *Dallos proti Maďarsku* ze dne 1. března 2001, *Sbírka* 2001-II, s. 219, § 47). Tato zásada platí jak pro záruky podle odstavce 3, tak pro pojem spravedlivého procesu podle odstavce 1 článku 6.

Z toho vyplývá, že tato část stížnosti je předčasná a je třeba ji zamítnout na základě článku 35 odst. 1 a 4 Úmluvy.

III. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

52. Článek 41 Úmluvy zní:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

53. Stěžovatel požaduje náhradu materiální škody ve výši 19 117 456 Kč (637 249 €) odpovídající skutečné škodě a ztrátě na výdělku v období od 25. listopadu 2001 do 16. července 2002 a od 27. dubna 2004 do 16. července 2005, a dále náhradu způsobené morální újmy ve výši 9 000 000 Kč (300 000 €).

54. Vláda s jeho nároky nesouhlasí a žádá Soud, aby požadavky stěžovatele zamítl.

55. Soud se na spravedlivém základě domnívá, že stěžovateli je třeba přiznat částku 5 000 EUR z titulu veškerých uplatňovaných škod.

B. Náklady řízení

56. Stěžovatel rovněž požaduje částku 2 953 800 Kč (98 460 €) z titulu nákladů řízení vynaložených před vnitrostátními soudy a před Soudem.

57. Vláda v této souvislosti navrhuje částku 400 € jako náhradu nákladů vynaložených před Soudem.

58. Soud připomíná, že na základě článku 41 je k přiznání náhrady nákladů řízení třeba prokázat jejich reálnost, nezbytnost a účelnost vynaložené částky (*Iatridis proti Řecku* [velký senát], č. 31107/96, § 54, ESLP 2000-XI). Soud v minulosti rozhodl, že délka řízení může zapříčinit nárůst nákladů řízení stěžovatele před vnitrostátními soudy, a že je tedy nutné ji zohlednit (viz mimo jiné *Capuano proti Itálii*, rozsudek ze dne 25. června 1987, série A č. 119-A, s. 15, § 37). Tato judikatura se použije na náklady stěžovatele vynaložené v souvislosti s prvními dvěma ústavními stížnostmi, jimiž stěžovatel napadal průtahy v trestním řízení. Soud poznamenává, že stěžovatel předložil faktury související s náklady vynaloženými před Ústavním soudem i faktury související s řízením před evropským soudem. Za těchto

okolností považuje Soud za přiměřené přiznat stěžovateli z tohoto titulu částku 4 000 € a dále případnou související částku daně.

C. Úroky z prodlení

59. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou, pokud se jedná o námitku týkající se nepřiměřené délky řízení, a ve zbytku za nepřijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek podle článku 44 odst. 2 Úmluvy nabude právní moci, částku 5 000 € (pět tisíc euro) z titulu náhrady materiální škody a morální újmy a částku 4 000 € (čtyři tisíce euro) z titulu náhrady nákladů řízení a dále případnou částku daně; tyto částky budou převedeny na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení budou stanovené částky navyšovány o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
4. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 20. září 2005 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. DOLLÉ
tajemnice

J.-P. COSTA
předseda